

A  ı k k a r a

Hayâli, kayalı, hakka dayalı dergi

otuz4. sayı

21 Aralık 2020

BU SAYIDA

- Mehmet Akif Ersoy
- Tacettin Şimşek
- Âşık Kara Mehmet
- Halit Yıldırım
- Musa Serin
- Hacı Musa Tuncer
- M. Nihat Malkoç
- Mutlu Gavcar
- Osman Selvi
- Zekiriya Çakabey
- Mehmet Pektaş
- Hilmi Kınalı
- Mehmet Aluç
- Erhan Tıgılı
- Aslan Avşarbey
- Osman Gazi Turaç

Acemi Semerci

● Mehmet Akif Ersoy

Eşeklerin canı yükten yanar, aman, derler,
Nedir bu çektiğimiz dert, o çifte çifte semer!

Biriyle uğraşırken gelir çatar öbürü;
Gelir ki taş gibi hâin, hem eskisinden iri.

Semerci usta geberseydi... Değmeyin keyfe!
Evet, gebermelidir inkisâr edin herife.

Zavallı usta göçer bir gün âkıbet, ancak,
Makâmı öyle uzun boylu nerde boş kalacak?

Çırak mı, kalfa mı, kim varsa yaslanır köşeye;
Takım biçer durur artık gelen giden eşeğe.

Adam meğer acemiymiş, semerse hayli hüner;
Sırayla baytarı boylar zavallı merkepler.

Bütün o beller, omuzlar çürür çürür oyulur;
Sonunda her birinin sırtı yemyeşil et olur.

“Giden semerciyi, derler, bulur muyuz şimdi?
Ya böyle kalfa değil, basbayağ muallimdi.

Nasıl da kadrini vaktiyle bilmedik, tuhaf iş;
Semer değilmiş o rahmetlininki devletmiş!

Nâsîhatim sana: Herzeyle iştigâli bırak;
Adamlığın yolu nerdense, bul da girmeye bak.

Adam mısın: Ebediyyen cihanda hürsün, gez;
Yular takıp seni bir kimsecik sürükleyemez.

Adam değil misin, oğlum: Gönüllüsün semere;
Küfür savurma boyun kestiğin semercilere.

A ş ı k k a r a

Hayâli kayalı hakka dayalı derği

Yapımcı: *Tayyib Almaca* Yönetmen: *Mehmet Pektaş*

Set Amiri: *Halit Yıldırım* Afiş: *Yasin Montaz*

Muhabbet Adresi: *Onikişubat Belediyesi Sosyal Yardım Müdürlüğü Kahramanmaraş*

Sesleşme: *0535 391 92 50* Dükân: *www.acikkara.com* e-mektup: *acikkaradergi@gmail.com*

34. Sayı Aralık 2020 ISSN-0106417 (ederği)

En Çok Kim Horlar?

● Tacettin Şimşek

Değişmez bir kuraldır: Horlayan kişi, horladığını asla kabul etmez.

Tanıdığınız, bildiğiniz ilk insanda deneyin isterseniz.

“Horluyorsun.” deyin.

“Ben horlamam!” diyecektir.

Ben onlardan değilim. Özellikle çok yorgun olduğum geceler rast makamında horladığımı kabul ediyorum. Uykuda verdiğim konseri kendim dinleyemediğime göre nasıl bilebilirim bunu, değil mi? Dinleyenlerin anlattığına göre olsa olsa rasttır, diyorum. En sevdiğim makamdır da...

Makamla horlayanlara saygım vardır. Hüseyinî horlayanları da severim, uşşak horlayanları da...

Vezinle horlayanları da bilirim. Davulcu, rubai, Şehname, Hüsn ü Aşk, Hürriyet Kasidesi vezinleriyle... Onlar da iyidir. Hoyrat, bozlak, barak, maya, tatyan, zeybek, halay, semah tarzı horlayanları da unutmamalım. Onlar da başım gözüm üstüne.

Rock, rap, caz, blues, metal, heavy metal tarzı horlayanlar da var elbette. Onlar da müzik kulağımı okşuyor. Bir ritmi var sonunda.

En kötüsü, makamsız horlayanlar ya da horlarken makam tutturamayanlardır.

Horlamayla ilgili ikinci önemli tespit şu: Horlayan iki kişi aynı ortamda uyumak zorundaya ilk uyuyan kazanır. İkinci kişi horlama hakkını ve şansını kaybetmiştir. Ya sabaha kadar başını yastığın altına saklayacak ya yatağın içinde oflaya puflaya oturacak ya da çıkıp şehir turu atacaktır. Payına bunlardan biri düşmüştür. Yani talihi kendisine üç seçenek sunmuştur: Yat, otur, gez! Hadi seçimini yap bakalım. Ben üçünü de denemedim. Benimki dördüncü seçenek.

Şairler de Horlar

Bir şiir şölenine katılmışız. Tam kırk dört şair! Okuyunca çabuk bitiyor ama dinle dinle bitmiyor!

Gecenin bir yarısı şölen bitti. Otelimize yollandık. Üç kişilik bir odada iki şairle birlikte kalacağım. Gözlerimden uyku akıyor. Bir önceki gecedен uykusuzum. On iki saatlik yolu otobüsle gelmişim, yolda hiç uyuyamamışım.

Yatmak için odaya giriyorum. İki şair benden önce davranıp yatağa girmiş, mesaiye başlamışlar. Eyvah! Şairler de horlar mıymış? Hem de nasıl! Allah'ım, iki şair iki baştaki yatakta uyumuş. Bana ortadaki yatak düşmüş. Hadi yat yatabilirsen, uyu uyuyabilirsen. Yine de şansımı zorlayıp deniyorum. İmkânsız. İki taraftan horlama saldırısı altındayım. Sağlı sollu yükleniyorlar. Tahammül ne mümkün! Allah için iyi horluyorlar. İkisi de serbest, Orhan Veli tarzı... Ah izin verseydiniz, ben uyusaydım hem aruzla hem heceyle hem de serbest nasıl horlanır, size gösterirdim ya! Nasip değilmiş.

Kalkıyorum. Otelin mescidine gidip bir kenara kıvrılıyorum. Sabah namazını kılmak için mescide müşteriler gelinceye kadar yarım yamalak bir uyku çekiyorum.

Bilim Adamları da Horlar

Bilgi şölenindeyiz. Yüzlerce bilim insanı, bildiriler sunuyor, tartışıyor, akademiye kurtarıyorlar. Beş oturumda yirmi beş bildiri dinlemekten yorgun düşüyoruz. Yarın, öbür gün yedişer oturum daha var. Bir yolunu bulup kaçabilir miyim bilmiyorum.

Gecenin bir vakti, otelimize dönüyoruz. Üç bilim adamı aynı odada kalacağız. Hocaların ikisi de benden yaşlı. Nezaket gösterip teklif ediyorum:

“Hocam, hangi yatakta yatmak istersiniz?”

“Ben pencere kenarında yatarım.” diyor biri.

“Duvar tarafını da ben alayım.” diyor diğeri.

Yine ortadaki yatak bana kalıyor. Hayırlısı.

Yatmak için hazırlıklarım uzun sürüyor. Odaya girdiğimde iki hocamın da yatışta olduklarını, yatar yatmaz da uykuya geçtiklerini görüyorum. Usulca yatağıma uzanıyorum. Uzanır uzanmaz da iki yandan sözleşmiş gibi aynı anda saldırıya geçiyorlar. Bir horlama ki düşman başına! Uyumanın imkânı yok. İkisi de çok bilimsel horluyor. Mübareklerin biri Einstein, diğeri Newton!

Usulca odadan çıkıyorum. En iyisi lobiye inmek. Lobide bir koltuğa ilişiyor, sabaha kadar yarı şekerleme yarı kurabiye yapıyor, idare ediyorum.

Sendikacılar da Horlar

Sendikanın ödül törenindeyiz. Ödüller dağıtılıyor, yemekler yeniyor. Akşam otelimizdeyiz. Sendikanın iki yöneticisiyle aynı odada kalacağız. Tecrübeliyim. Ya bunlar da horluyorsa? İşimi şansa bırakmam. Bu kez hızlı davranıyorum. Erkenden pencere tarafındaki yatağa giriyorum. Gözlerim uyku çağırıyor. Tam uyumak üzereyim. O sırada payına ortadaki yatak düşen sendikacı geliyor:

“Özür dilerim, diyor. Ben, hayatım boyu hep pencere tarafını tercih ettim. Sınıfta, otobüste, uçakta hep pencere tarafında oturdum. Başka bir yerde yatmam, uyumam mümkün değil. Yer değiştirebilir miyiz?”

“Peki.” diyorum çaresiz. O sırada duvar tarafında yatan sendikacı uykuya geçmiş oluyor. Ben ortadaki yatağa uzanıyorum.

Yatağımı alan sendikacı yastığa başını koyar koymaz uyuyor. Uyur uyumaz da konsere başlıyor. Duvar tarafındaki aşağı kalır mı? O da coşkuyla arkadaşına eşlik ediyor. Muhteşem bir düet! Çok sesli müzik! Benim gibi kulağı tek sesli müziğe aşına biri nasıl dinlesin? Ama doğruya doğru, çok politik horluyorlar. İkisi de Hor-Sen...

Dinlemeyi deniyorum, kulak zarlarım Avrupa Kulak Zarı Hakları Mahkemesine başvurmakla tehdit ediyor beni.

Anlaşılan yine uyku haram bana. Kalkıp koridora çıkıyorum. Koridorun başındaki koltuk benim için konulmuş olmalı. Koltuğa oturuyor, ne kadar uyunabilecekse o kadar uyuyorum.

Sonuç

Başlıktaki soruyu cevaplayabilirim artık. Eskilerin deyimiyle “mücerredir”, yani tecrübe edilmiştir, daha öz Türkçesiyle söylersem denenmiştir.

Soru: En çok kim horlar?

El cevap: En çok sendikacılar horlar. Nedeni konusunda tahmin yürütebilirim. Sendikacılar işçinin, memurun haklarını korumak ve savunmak için canla başla öylesine çalışıyorlar ki yoruluyorlar tabii.

Yorulunca da horlamak doğal bir sonuç!

Peki, neden politik horluyorlar?

Her cevabı yazardan beklemeyin!

Kara Gücük Eşşğim

● Âşık Kara Mehmet

Kınamayın dostlar derdim çok büyük
Öldü benim karagücük eşşğim
Karada taksiydi, denizde kayık
Öldü benim kara gücük eşşğim

Bazen oynar güldürürdü herkesi
Çok bağırır kesilmezdi nefesi
Yüz kilometreden gelirdi sesi
Öldü benim kara gücük eşşğim

Kayıp olsa yana yana arardım
Her kimi görsem ona sorardım
Beşli köten takar tarla sürerdim
Öldü benim kara gücük eşşğim

Bağlasam sökerdi çamın kökünü
Yalnız yerdi otuz dönüm ekini
Götürürdü bir trenin yükünü
Öldü benim kara gücük eşşğim

Yola sürsem hep giderdi harınan
Çalışırdı yağmurunan karınan
Değişmezdim yedi tane tırınan
Öldü benim kara gücük eşşğim

Hep onu aradı kira taşıdan
Aşağı binmezdi altmış kişiden
Beş altın madalya aldı koşudan
Öldü benim kara gücük eşşğim

Kara Mehmet ondan yüzüm gülmedi
Üç aydır ağlarım halim kalmadı
Yüz baytar getirdim çare bulmadı
Öldü benim kara gücük eşşğim

Nasreddin Hoca Mecmua Çıkarırsa

● Halit Yıldırım

Şiirlerine Konya'daki mecmua ve ceridelerde yer bulamayan Nasreddin Hoca, şiire tövbe etmek için öfke dolu adımlarla camiye doğru yürüyordu. Caminin avlusundan içeri girince talebeleri onu avluda karşıladılar. Medrese ve cami, bir külliye şeklinde inşa edilmişti. Öğrencilerinden Molla Alaeddin, Hoca'ya:

"Hocam hayırdır? Birine mi kızdınız? Bu ne hal?" diye sordu.

Hoca:

"Sorma evladım, bu payitahttaki ceride ve mecmualara çok kızdım. Ömrü hayatımda onca şiir yazdım, o kadar edebiyat muallimi "Aliyyü'l-ala" dedi ama o ceridelere beğendiremedik. Ben de bir daha şiir yazmamak için tövbe etmeye karar verdim."

Hoca'nın öğrencilerinden Molla Alaüddevlle hemen devreye girdi:

"Olur mu efendim, siz neden hemen pes ettiniz? Onlar mecmua ve ceridelerinde sizin şiirinize yer vermediyse, biz de kendimiz bir mecmua çıkarırız elvel Allah. Bu kadar mollarınız, talebeniz var. Akşehir ve muhitinde bu kadar şuara ve üdeba var. Bizim neyimiz eksik onlardan?"

Molla Alaeddin de Hoca'ya serzenişte bulundu:

"Aşk olsun Hoca'm, sen ki *Hafız Divanı*'nı bize ezberden okursun, *Gencevi*'yi senden öğrendik. Arabi, Farsî bir sürü mesnevi okuttun. Aruzu senin kadar bilen, payitahtta bile az bulunur. Üstelik hesab-ı benan üzre senin gibi hece şiiri söyleyen kaç kişi var? Anadolu'nun değme abdalanı ve uşşakına taş çıkarırsınız. Hele sizin o cümle âşığın yıllardır arayıp bulamadığı perdeyi daha sazi ilk elinize aldığınızda bulup çalmaya başladığınızda kaç kişinin büyük dilini yutmak üzereyken ölümden kurtarıldıklarını bilmeyen yoktur. Hele sizinle atışmaya gelen âşıklar boylarının ölçüsünü alıp boynu büktüğüne, muammasını çözdüğün nice âşığın sazlarını bırakıp gittiklerine de yüzlerce şahit var. Biz biliyoruz ki senin müstear isimlerle yazdığın Arabi ve Farsî eş'arın Tebriz'de, Mısır'da dilden dile dolaşır. Bunlara meydanı vermek doğru değil Hoca'm."

Molla Alaüddevlle de arkadaşını destekleyerek:

"Yahu Hoca'm, gelin biz bu işin üzerine gidelim. Bak siz bunlara meydanı bırakırsanız yarın sudan şeyler yazan fuzuli birileri çıkar namı yürür, şuara olarak baki kalır adı gelecek nesillere.

Biz de buradan bir mecmua çıkarıp biz de varız diyelim er meydanında."

Bu sırada Hoca'nın diğer öğrencilerinden Molla Şemseddin de söze girdi.

"Arkadaşlar doğru söylerler be ya. Taşrada, Dulkadiroğlu sancağının Maraş vilayetinde Atmaca-zade Tayyib Efendi diye bir adam, bir değil iki mecmua çıkarttığı gibi üç tane de mucmuaya koltuk çıkıyor diyorlar. Bu işler illa ki payitahtta olacak diye bir kaide mi var? Biz de burada bir mecmua şey ederiz be ya. Akşehir'i neşriyatın kalbi yaparız."

Hoca'nın bir anda kafası karışmıştı. Kendi kendine bir hesap yaptı. Bu iş için öncelikle birçok müstensih lazımdı. Bir o kadar da divit, hokka, kamış, mürekkebe, kâğıt... Bunlar hep maliyet demekti.

"İyi de bu bayağı mesarifli bir iş. Benim o kadar gücüm yok. Bu iş olmaz."

Molla Şemseddin:

"Olur mu be ya, o iş kolay! Akşehir'deki helvacılar, şerbetçiler, zahireciler, semerciler, saraçlar, celepler, kasaplar ne güne duruyor? Para karşılığında onların ilanlarını basarız. Bir de onları mecmuamıza senelik daimi müşteri yaparız, olmadı tek tek satarız. Önce biz bir nüsha hazırlarız. Sonra onu Konya'ya götürür, bu işi yapan bir müstensihe veririz. Onlar çoğaltıp dağıtımını yaparlar. Bu iş olur biter. Benim tanıdığım bir arkadaşım var. O bize dağıtım işini de ayarlar."

Diğer mollalar da bu teklifi onayladılar. Hoca, çaresiz bu teklifleri kabul etti.

İlk önce örnek bir nüsha hazırlamaya koyuldular. Mecmuanın adını "Mecmua-i Nasreddin" koydular. Nasreddin Hoca'nın Konya'daki mecmualarda neşredilmeyen şiirini de ilk sayfadan verdiler.

Esnafa bu nüshayı göstererek ilan işini hallettiler, yıllık aidatı topladılar ve doğruca Konya'ya doğru yola çıktılar. Molla Şemseddin'in Behlül isminde bir arkadaşı, onları mecmua neşriyatı yapan bir müstensih ile tanıştırdı. Adamın adı Nasih Efendi idi. Yaptıkları anlaşma gereği Nasih Efendi mecmuanın çoğaltılması ve dağıtımını işlerini üstlenecekti. Hemen ilk nüshayı ve gerekli beş yüz akçeyi adama verip Akşehir'e döndüler.

Aradan on beş gün geçmişti ki Akşehir Posta İdaresinden bir tomar mecmua geldi. Nasih

Efendi, anlaştıkları gibi mecmuayı çoğaltmıştı.

Hoca, hemen esnafa mecmuayı dağıtmaya başladı. Tabii mecmua dağıtılmaya başlanınca Hoca'ya inanmayıp para vermeyen birkaç esnaf, Hoca'nın etrafını çevirdi:

“Yahu Hoca, bu kadar esnafa mecmua dağıtıyorsun. Bize neden vermiyorsun?”

Hoca gülerek:

“Ağalar, bilmez misiniz ki parayı veren düdüğü çalar!”

Doğru söze ne denir? Mecmuanın ilk sayısını gören diğer esnaf da aidat ödeyerek mecmuanın daimi müşterisi olmuşlardı. İkinci sayı da bu şekilde gelmiş ve bayağı bir ses getirmişti. Akşehir mutasarrıfı dahi mecmua ile yakından ilgileniyordu. Üçüncü sayı için Konya'ya gittiklerinde Nasih Efendi kâğıda ve mürekkebe zam geldiğinden bahisle eğer yıllık ödeme yapılırsa daha ucuz kâğıt ve diğer neşriyat malzemesini alabileceklerini söyleyince Hoca, Konya'da tanıdığı birkaç kişiden borç akçe temin etti. Nasih Efendi'ye bu iş için 2000 akçe ödeme yaptı. Yine onların aracılığı ile Konya esnafından da bayağı bir ilan aldı.

Nasih Efendi, Hoca'ya:

“Hoca bir de mecmuaya meşhur üdeba ve şuaradan birkaç isim dâhil etmelisin. Eğer istersen sana bu konuda yardımcı olabilirim. Elimde böyle üç dört kişi var. Mesela Tekke-i Üdeba'da yazan şuaradan İlham Efendi'ye şiir başına on akçe telif ödeyelim, hemen bize gelir. Yine Mecalis-i Üdeba'dan Mensur Efendi de on beş akçeye gelir. Bu sayede mecmua bir anda buradaki en meşhur mecmualar ile başa baş yarışır. Benim bir adamım var ona da beş akçe sıkıştırdığımızda buradaki üdeba meclislerinde bizim mecmuanın methini yapar. Bir anda yürür gidersin.”

Hoca, bir şiirini bile neşretmek istemeyen mecmualardan intikamını kötü alacaktı. Hemen teklifleri kabul etti. Elinde avucunda ne kadar akçesi varsa hepsini Nasih Efendi'nin eline saydı. Bu şekilde hazırlanan üçüncü sayıda memleketin en meşhur şuarası ve üdebası arz-ı endam ediyordu. Sermuharrir unvanıyla Nasreddin Hoca takdim yazıları döşeniyor, amacının sadece Selçuklu değil tüm memalik-i İslamiyye'de bir numaralı mecmua olmak olduğunu yazıyordu. Bir iki sayı daha bu şekilde çıkmış ve gerçekten de mecmuanın adı her yerde konuşulur olmuştu. Hoca, mecmua hakkında görüşmek için Konya'ya gitmiş, Nasih Efendi ile görüşmüştü. Nasih Efendi bu defa da Hoca'ya:

“Mecmuanın sahife sayısını artırmalıyız. Hatta

bir senelik daimi müşteri olanlara bazı hediyeler verelim. Eğer sizce de muvafık olursa zamanımın en büyük şairlerinden İmadüddin Konevi ile anlaşarak daimi müşterilere onun divanını hediye edebiliriz. Ancak şaire bin akçe telif ödemek gerekir. Bu iş için duyduğuma göre mecmuanın birisi ona yedi yüz elli akçe teklif etmiş.” dedi.

Hoca bu teklifi mantıklı bulmuştu. Hemen Akşehir'e koşarak neyi var neyi yok satıp parayı Behlül Efendi'nin de bulunduğu bir ortamda Nasih Efendi'ye saydı.

Bu büyük atılım bir anda bütün Selçuklu neşriyat âlemini Hoca'nın karşısına dikmeye yetmişti. Hoca'nın şiirini neşretmeyen tüm mecmua sahipleri çok pişman olmuşlardı. Artık her gün bu mecmua sahipleri birer ikişer Akşehir'e gelip Hoca'yı bu işten vazgeçirmek için dil dökmeye başlamışlardı. Hatta bu işi bırakırsa ona on bin akçe ve tüm eşarını ve measurelerini büyük bir telif ödeyerek ömür boyu neşretme vaadinde bulunanlar da olmuştu. Ama Hoca bu tekliflere hiç oralı olmamıştı. Nasih Efendi, Hoca'ya bu işlerin taşradan yürütülemeyeceğini söyleyip mutlaka Konya'ya taşınması yönünde ısrar etmeye başlamıştı. Sonunda Hoca bu ısrarlara dayanamayıp Konya'ya taşınmaya karar verdi. Nasih Efendi'ye bir haber göndererek kendisine bir ev almasını ve çarşıdan bir de mecmua için dükkân tutmasını rica etti. Nasih Efendi, Hoca'ya üç bin akçeye bir ev aldığını ve aylık elli akçeye de bir dükkân kiralandığını, hatta dükkâna mecmuanın tüm evrakını taşıdığını haber verdi. Hoca, Akşehir'deki evini, eşeğini ve elinde son kalan bostanını da sattı, emekliliğini isteyerek ikramiye akçelerini de alıp Konya'ya doğru yola çıktı.

Konya'ya vardığında Nasih ve Behlül Efendiler onu karşıladılar ve Hoca'yı hemen yerleştirdiler. Hoca da evin parasını ve dükkânın bir yıllık kirasını Nasih Efendi'ye takdim etti. Nasih Efendi tapu işlerinin bir ay içinde hallolacağını söyledi. Daha sonra beraberce Konya çarşısındaki dükkâna geldiler. Hoca burayı çok beğenmişti. Kapının üzerinde koca bir levhada “Mecmua-i Nasreddin İdarehanesi” yazıyordu. Hoca ilk hafta mecmuanın şair ve nasirleri ile tanışmıştı. Bu arada diğer mecmua sahipleri de Hoca'ya hayırlı olsuna geliyorlardı. Ancak ilk fırsatta bu işi bırakırsa kendisine verilecek akçe miktarını on beş bine çıkardıklarını söylüyorlardı. Ama Hoca, hiç oralı olmuyordu.

Mecmua satışları ve ilan gelirleri tıklarında giderken bir gün yazıhaneye şair İmadüddin Ko-

nevi hışımla girdi. Hoca henüz hoş geldin üstad diyemedi adam:

“Bak molla bana vaat ettiğiniz beş yüz akçeyi ödemediniz. Bu ne utanmazlıktır?”

Hoca bir anda renkten renge girmişti.

“Ben senin paranı peşin ödedim, hem de bin akçe!”

Bu kez şaşırma sırası İmadüddin Efendi’deydi.

“Ne diyorsun Hoca? Ne bin akçesi? Ben beş yüz akçeye anlaşılmıştım. Onu da vermediniz. Ben yalan mı söylüyorum?”

Hoca:

“Nasıl olur efendi, ben paranızı Nasih Efendi’ye peşin verdim.”

“Valla hoca o düzenbaz bana bir kuruş bile vermedi.”

O esnada mecmuanın üdebasından Mensur Efendi içeri girdi. O da daha girer girmez Hoca’nın masasına vurarak:

“Bak Efendi, saçından sakalından utan! Sen beni dolandırmaya utanmıyor musun? Bana şiir başına beş akçe ödenecek dediler, kaç şiir oldu bir kuruş ödemediniz.”

Hoca aklını kaçırmak üzereydi.

“Nasıl olur? Nasih Efendi’ye sizin paranızı da peşinen ödedim. Şiir başına on beş akçe verdim.”

“Hoca, sen benimle eğlenir misin? Ne on beşi? Ben beş akçeye anlaştım. Hatta Nasih Efendi, ona para vermediğin için bana ödeme yapamadığını söyleyip beni sana gönderdi.”

Daha onların münakaşası bitmemişti ki içeri bir adam, bir subaşı ve iki zaptiye girdi.

Subaşı içeri girer girmez:

“Hoca, bu esnaf senden şikâyetçidir. Bir yıldır kâğıt ve yazı malzemesi alıyormuşsun adama bir kuruş ödememişsin. Dükkânını haciz, seni de derdest ediyorum. Kadılığa kadar buyurun bakalım.”

Hoca:

“Zabit Efendi evladım, ben bu ağanın ücretini bir yıllık olarak peşinen ödedim. Hem de iki bin akçe...”

Zabit, hemen adama dönüp sordu:

“Ağa, Hoca paranı peşinen ödemiş. Hem de iki bin akçe... Ne diyorsun?”

Adam:

“Zabit Efendi, yalancı gördüm de bunun gibi hiç kıvrımadan yalan söyleyenini ilk defa gördüm. Bana demişlerdi zaten bu üdeba kısmı lafa çalınmaz diye. Kardeşim benim alacağım beş yüz akçe, ne iki bini? Yalanın da kuyruklu bu

kadar olur. Ben bir yıldır tek delikli kuruş bile görmedim vallahi.”

Hoca yalvarırcasına:

“Vallahi Zabit Efendi oğlum, ben Nasih Efendi’ye bu kadar parayı ödedim. Bak şu adamlar da aynı şekilde kapıma dayandı. Bunda bir iş var.”

O esnada içeri bir adam daha girdi.

Hoca’ya:

“Hoca Efendi, ev için bir aylık kira bedelini ödemedin.”

Hoca artık olduğu yere yıkıldı. Hemen zabitlerden birisi onun kolundan tuttu. Subaşı tekrar sordu:

“E Hoca buna ne diyeceksin?”

Hoca ağlayarak:

“Vallahi Zabit Efendi oğlum, ben bu evi üç bin akçeye satın aldığımı sanıyordum. Çünkü ben Nasih Efendi’ye ev için tam üç bin akçe saydım. Bu adam gelmiş kira istiyor.”

O sırada Mensur Efendi devreye girdi:

“Utan be Hoca! Nasih Efendi senin alacaklıların yüzünden bu gün Konya’yı terk etti. Adamın arkasında konuşuyorsun da hiç mi Allah’tan korkmuyorsun?”

Subaşı durumu, dönen dalavereyi anlamaya başlamıştı.

Hoca’ya:

“Peki, Hoca sen bu adama bu paraları verirken şahidin var mıydı? Bir senet falan aldın, verdin mi mesela?”

Hoca:

“Şahidim var elbet. Benim Molla Şemseddin Efendi’nin arkadaşı olan ve bizi Nasih Efendi ile tanıştıran Behlül Efendi var.”

Subaşı hayretle haykırdı:

“Köse Behlül mü?”

Hoca şaşkın şaşkın:

“Evet, Köse Behlül Efendi.”

Subaşı, Hoca’ya acıyan gözlerle bakarak:

“Valla Hoca, işin çok zor! Köse Behlül bir işin içindeyse o işten hayır gelmez. Memleketin en üçkâğıtçı adamıdır o. Senin bu Nasih Efendi dediğin adam kısa boylu, şişman, esmer bir adam mıydı?”

Hoca titreyen bir ses ile:

“Evet, tam o tipte birisiydi.”

Zabitlerden birisi Hoca’ya masa üzerindeki sürahiden bir tas su verdi.

Mecmuadaki üstatlarda Hoca’nın ve kendilerinin dolandırıldıklarını anlamışlar ve perişan olmuşlardır.

Subaşı konuşmaya devam etti:

“Bre Hoca ne Nasih Efendi’si? O da Köse Behlül’ün ortağı Gâvur Nesim’dir. Senin neyineydi be adam şairlik, ediplik? Hocalığını yapıp oturma-dın mı Akşehir’de? Madem yüzme bilmiyor-dun ne işin vardı kavak başında? Haydi, gidelim şimdi hep beraber derdini kadı efendiye anlat. Biz de şu üçkâğıtçıların peşine düşelim. Haydi, beyler siz de ifade vermeye.”

O esnada koşarak genç bir adam geldi ve Hoca’ya:

“Beni bildin mi Hoca Efendi?”

Hoca korkarak:

“Yok, sen de kimsin?”

“Ben şuaradan İlham Efendi. Bak Hoca, şu Mensur denen adama şiir başına on akçe ödüyor-muşsun. Bana üç akçe dediler. Valla bana da şiir başına on akçe vermezsen bu sayıda sana şiir-mi-ir yok. Benden söylemesi. Benim neyim eksik şu kendini beğenmiş kasıntı heriften. O medreseyi bitirmeden arka kapıdan kaçtı. Ben ise icazet aldığım gibi yakında Alaeddin Keykubat Medre-se-sinde dersiamlığa başlayacağım.”

İlham Efendi lafını söyledikten sonra kimsenin bir şey demesine fırsat vermeden sırtını döndü ve çekip gitti.

O esnada subaşı ve yanındakiler dükkândan dışarı çıkmışlar, zabitin birisi de kapıyı mühürlü-yordu. Bütün esnaf bir anda oraya yığılmıştı. Her kafadan bir ses çıkıyordu.

“Duydunuz mu, Hoca sahtekârmış!”

“Ya ya Hoca, Konya’daki tüm esnafı dolandı-rmış.”

“Yok yahu Hoca, bildiğin Moğol casusuymuş.”

Meraklı kalabalık onların peşinden kadılığa doğru yürürken iki tane genç gelip zabitlerin ara-sındaki Hoca’ya:

“Yahu koskoca adamsın. Bir de hoca olacaksın. Biz medrese talebesiyiz. Üç kuruşa kurşun ata-rız. Dişimizden tırnağımızdan artırdığımız iki üç akçeyi Nasih Efendi aracılığı ile size verdik ki bizim de şiirlerimiz bir mecmuada neşredilsin. Kapı kapı dolaştık, eşe dosta yalvardık, mecmu-aya daimi müşteri topladık. Yahu adam madem şiiri neşretmeyeceksin bari paramızı verseydiniz ya.”

Kalabalık bu sözü duyunca birden tevehhüre kapıldı ve Hoca’yı linç etmeye kalktı. Küfürler, taşlar, terlikler, çarıklar, sikkeler havada uçuşu-yordu. Zabitler Hoca’yı güç bela kadılık binasına sokup kapıları kapatmışlardı...

Akıl Kiralanmış

● Musa Serin

Akıllar kiralık, zamane çağda
İcraat o biçim, hizmet o biçim
Hırsızlar bekçilik yaparken bağda
Asayiş berkemal, hizmet o biçim

İçince sokakta, böğürür dana
Sanırsın hayatın geldik sonuna
Fetvalar verilir hırsızdan yana
Ulema susunca, hizmet o biçim.

Nutuklar atılır, verilir vaat
Koşarsın peşinde hep saat saat
Seçimden sonraya kalır icraat
Ne desem bilmem ki, hizmet o biçim.

Boyalı, cilalı geliyor dile
Bin bir vaat ile doluyor sele
Yapılan hileler fetvalı hile
Ahlak etik olmuş, hizmet o biçim.

Acıyı tatmamış, büyümüş balla
Kandırır garibi parayla, pulla
Kandırmak kolay ya, salla ha salla
Kemik yok dillerde, hizmet o biçim.

Bin bir vaat ile geçince başa
Önce kese dolar, duyulmaz hâşâ
Oğluymuş, kızıymış bakılmaz yaşa
Yüzerken gemiler, hizmet o biçim.

Gerçekler gizlenir, yalan meydanda
Beklenir umutlar çıkmayan canda
Ocak yanar amma, kaynar kazanda
Tehditle, sopayla hizmet o biçim.

Akıl kiralanmış, beyin satılmış
Hayâ uzaklaşmış, töre atılmış
Sütü beğenmemiş, suyu katılmış
Ne desem bilmem ki, hizmet o biçim.

Aydınlı’ m söyle sen çözülsün dilin
Hayatın sonu var bitiyor pilin
Kaynana hokkabaz, soytarı gelin
Asalet olmazsa, hizmet o biçim.

Bay Memmet ve Mektup Adresi

●Hacı Musa Tuncer

Bu adam, Allah rahmet eylesin, Tokmaklı'da dükkân çalıştıran önemli bir herifti. Önemi, hem gırgır şamatanın hem de yarenliğin en daniskasının orada yapıldığı bir mekân olmasıydı. Orada yapılan şakalaşmalara çatlayınca kadar gülünür stres atılır, acıkanlar dükkânın iç arka zulasında tahin ve pekmezele bir tüm taş fırın ekmeği yer, karınlarını duyururlardı. Hiç kimse kolay kolay Tokmaklı Postanesine uğramaz önce onun dükkânına uğradı, "Acep mektup falan var mı ola?" diye. Varsa toplar kaputunun cebine sokar, denk gelene verir, dağıtır, sütüne vicdanına yani. Hatta Bay Memmet işi ciddiye alıp hayrına bir adet mektup sandığı bile yaptırmıştı.

Hâl böyle olunca Andırın'ın aşağı köylüleri gurbet ellerden bu adrese mektup, kart yollarlar.

Adres aynen şöyle: Bay Mehmet eli ile Köyü/ Tokmaklı/ Kadirli/ ADANA

Adres bile baştan tuhaf ve yanlış. Hâlbuki Kadirli Osmaniye'ye, Tokmaklı Andırın/Kahramanmaraş'a bağlı. Postacılar dahi bu işin nedenini iyi bilirdi. Kahramanmaraş'ın uzak ve yolunun elverişsiz oluşu Andırın'a oldu bitti ters düşüyordu, Tokmaklı, Andırın-Kadirli yolu üzerinde olduğu için daha kolaylarına gidiyordu.

Köylülerden biri Tokmaklı'ya vardığı zaman işini gücünü görüp bir fiç mazotunu da aldıktan sonra Bay Memmed'in dükkânına uğrar, köyüne ait ne kadar mektup, kart varsa sandıktan tek tek ayırır, paltosunun cebine sokar. Hayredecek ya... Tabii merak da eder. "Dur bakiim acep kim kime ne yazmış ola?" diye, postaları kimsenin görmediği bir yerde gayet normal bir şekilde güzelce açıp okur, sonra da güya ayıp olmasın diye zarfın ağzını tük-rükleyip çaktırmadan tekrar yapıştırır.

Hikâye uzun... Bu her köy için böyle idi. Adını demek olmaz şimdi, bizim Köleli köyünden de biri bayram arifesine yakın Bay Memmed'e uğrar, kendi köyüne ne kadar mektup, kart var ise hepsini alır köyüne götürür. Bunların çoğu da bayram tebrik kartı. Okuduğunu okur, bir kısmını da denk düşenlere kubararak verir, adam şehirden geliyor ya... Sonra da "Bayram nasıl olsa geçti gitti." der tebrik kartlarının güzel olanlarını ayırır, hamurla duvara yapıştırıp temaşa eder, eskiden kartpostal-lar da hakikat güzel olurdu ha!

Bu arada mektubun alıcısının adı Mustafa Arslantaş ise eline sağlık, çünkü aynı isimde hemen

hemen her evde var. Çünkü Mustafa dedelerinin adı, ilk doğan erkek çocuğun adı mutlaka Mustafa'dır. Mektup da haliyle sahibini buluncaya kadar ev ev, halaka halaka gezer, okumayan, duymayan kalmaz. Mektup her okunuştan sonra ağzı yalanır tekrar yapıştırılır. Mektup okunup yapıştırılmaktan canavar alığına döner, biri "Hımmm bu mektup bana imiş" deyinceye kadar...

Bir gün mektup ve tebrik kartlarını devşirip götürülen, kartları hamurla duvarına yapıştırıp temaşa eden bu herifin evine biri varıyor. İster istemez duvardaki resimler gözüne ilişiyor, dikkatini çekiyor.

"Ulan ... emmi ne güzel gartpostallar bunnar! Na'ta sevenin varmış yahu! Esger arkadaşlarından he mi?" deyince:

"Yok bre yeğan efendi, bunnar bana dağalkına! Ben onnarı Tokmaklı'dan Bay Memmed'in oradan toplayıp getirdiydim, hökmü galmadı nasıl olsa bayram geçti degen ben de duvarımı süsledim. Böyle nasıl güzel olmuyak mı bak bakiim hele?" cevabını alır. Soran şahıs merak edip yekinip duvara doğru iyice bir bakıyor, çevirip arka yazılarını bir okuyor ki kartpostalların çoğu kendine gelmiş, birden şok oluyor.

"Ulan emmi bunun çoğu bana gelmiş taman! En sevdiğim eş, dost, arkadaşlarımdan, ne diin habar etmedin bre bana? Ayıp dağal mı bu yaptığın? Hele ben de diyom bu megdublarımın cevabı niye gelmedi." deyince,

... emmi heç istifini bile bozmadan, yan kös gelmiş, umursamaz haliyle:

"Bre yeğan efendi ne diin marağlanıyon ki ne, öte'e bayramda da sen topla gel, Bay Memmed'in oradan. Orada bir sürü bundan, çermen çeşit gartpostallar var. Hadda Cüney Tarkınını bile var."

Kartpostalların sahibi kafasını sağa sola çevirerek:

"Cük cük cük!" diyerek "Ulan emmi mektub da var mı bunnardan ola?"

"Varıdı yeğan efendi varıdı, hemi de bayağa varıdı, ben alıyacığını eece dıggadlı okudum amma önemli bir bişet yoğodu selam kelamdan başga. Gaygı edme. Çocuklar da okudu ezber edeneçağa, soura zobuya duduşdurup yagdılar herelde."

Mektupları yakılan adam emminin gözünün içine keskin keskin bakarak:

"Tamam emmi, tamam annaşıldı." der ve orayı terk eder.

Ermeni'ye Reddiye

● M. Nihat Malkoç

Soykırımcı, yalancı, ikiyüzlü Ermeni!
Salya sümük dolaşma, azıcık dinle beni.

Tarihî gerçeklerle yüzleşmeye var mısın?
Mevsimlerin içinde kış mısın, bahar mısın?

Sütten çıkmış ak kaşık sanmayın kendinizi
Cümle âlem biliyor o iğrenç fendinizi

Katliamlarla dolu, tarihin karanlıktır
Diaspora yüzünüzü, en büyük tiranlıktır

Nefreti din edindin, her dem kinini kustun
Tarihin sorgusunda cevap vermedin, sustun

Kirli ASALA'nızın yaptıkları dehşettir
Masum diplomatları öldürmesi vahşettir

Fırıldakçının şahı, sen ki bin bir suratsın
Tarihi sulandıran lobileriniz batsın!...

"Millet-i sadıka"yken, çabuk geldin oyuna
Çirkef davranışların pek yakıştı soyuna

Çoluk çocuk demeden hunharca öldürdün sen
Dostumuzu ağlattın, düşmanı güldürdün sen

Tarih Yirmi Beş Şubat, Hocalı'da zulüm var
Azeri kardeşime şehadet var, ölüm var

İftira mevsimidir nisan ayı sizlerde
Yalanın izi kalmış meymenetsiz yüzlerde

İsyancı Ermeniler, kana boyadı Van'ı
İşbirlikçileriyle işgal etti vatanı

Ermeniler tarihte ne ocaklar söndürdü
Zalimler, Van Gölü'nü kan gölüne döndürdü

Şehri ateşe verdi Hınçak, Taşnak çetesi
Yaptığınız soykırım, var mı bunun ötesi?

Yaktın, yıktın, yok ettin; Rus'un maşası oldun
İyiliğin katili, şerrin paşası oldun

Soykırım var dediniz, bir tehcir tutturdunuz
İkiyüzlü Batı'ya yalanı yutturdunuz

Evet, soykırım vardı, soyu kıran sizdiniz
Kadın, çocuk katledip sıra sıra dizdiniz

Kanlı katliamların tuttuk çetelesini
Masum gösteriyorlar Ermeni çetesini

Yıkamakla yunulmaz yüzünüzün karası
Öyle kolay sağalmaz yüreklerin yarası

Kuru kafatasları her şeyi anlatıyor
Nice masum insanlar bu toprakta yatıyor

Vahşet sizin işiniz, sızlamaz vicdanınız
Satom kadim huyunuz, şişkindir cüzdanınız

Kadın, çocuk, ak toprak; kirlettiniz ne varsa
Vahşetiniz yetişti Muş'a, Ağrı'ya, Kars'a

Merhametin celladı, kim demiş adilsiniz?
Bebekleri şişleyen aşığı katilsiniz

Yüzüne tükürseler yağmur yağdı sanırsın
Şanlı Türk soyuyuz biz, bu milleti tanırsın

Zalimin taşeronu, başka elde ipiniz
Soykırım var diyenler, katilsiniz hepiniz

Ermeni bir maşadır; bir barışık, bir dargın...
Korkmayın Ermeni'den, Ermeniciden korkun

Soykırımcı Avrupa tarihten ibret alsın
Dinime küfredenler bari Müslüman olsa!

Soykırım var diyenler, mâzinin pişmanıdır
Ermeni dostu değil, Türkiye düşmanıdır

"Hepimiz Ermeniyiz" diyenler nerdesiniz?
Yalana sırlı ayna, gerçeğe perdesiniz

İşlenen her bir suçta aslan payınız vardır
Tecavüzcü, yalancı; katil dayınız vardır

Dikenden yana olma, incitme has gülünü
Memnun edemezsiniz Ermeni'nin dölünü

Bu millet affeylemez yurdunu satanları
Ne çabuk unuttunuz kefensiz yatanları

Aklını başına al, susmayı bil Ermeni!
Cenubî Kafkasya'ya kırmayalım dümeni.

Tersliğin Böylesi

● Mutlu Gavcar

Final haftasıydı. Sekiz saattir konuların, soruların, özetlerin dik yamaçlarında kürek çekiyordum. Kazan gibi olmuştu kafamın içi, hem de keşkek kazanı... “Bu kadar yeter, nefesleneyim biraz.” dedim.

Mutfığa gidip kahve pişirmeyi denedim, olmadı. Sallama çay yapsam diyecek oldum, “Boş ver, test sorularını çözerken zaten yeterince salladım” dedim. Balkona çıktım. Beni görünce gülümsedi begonvil, fesleğen, kalanşo, biber, nar ve fasulyeler. Güneş saklambaç oynuyordu bulutlarla. Sokağa sapan seyyar satıcının sesi doldurmuştu sokağı. Bir sürü insan toplanmış, köşe başındaki inşaat alanında hafriyat çalışması yapan kepçeye bakıyordu. Ne kadar meraklı oluyordu şu insanlar! Bir bardak soğuk su içip çıktım mutfaktan.

“Ne yapsam, ne yapsam?” diye düşünürken miktarını günlerdir merak ettiğim kumbaramdaki paraları saymak geldi aklıma. Keyifle koştum kumbaranın bulunduğu misafir odasına. Tam kapıya uzanmak üzereydim ki birden yerde buluverdim kendimi. Baktım, gerçekten yerdeki kendimim. “Ne oldu?” diye soracak zamanım çoktu.

Yerler yeni cilalanmıştı ya; meğer koridordaki halı, basar basmaz fay hattı gibi hareket etmiş ve düşürmüştü beni kendi ayakucuma. Bir elimle sızlayan kolumu ovuşturuyor, diğer elimle kapının koluna tutunmaya çalışıyordum.

Kitaplık tam karşımdaydı ama kumbara kitaplıkta değildi. Ekmek parasından artan 25 kuruşu daha dün atmıştım oysa. İşte şurada, hikâye ve masal kitaplarının bulunduğu rafın sol tarafında olacaktı. Yok, yok! Kim alır? Benden başka kulanan olmaz ki. Kardeşim de yok.

Üstünü altına getirdim odanın, güz yaprakları misali havada uçtu elbiseler, eşyalar, kitaplar, sayfalar... Yok, yok! Sinir-zemberek olmuşum, çıldırmak bir adım ötesi... Bulut olup dolmakla barut olup kahrolmak arasındayım.

Fiskos masasının üzerinde keyifli keyifli güneşlenip hâlime dudak büken menekşeye de bozulmuşum; şimdi fiskosun sırası mıydı? Öyle bir yumruk salladım ki bizim saksıcık, komşu kül tablasıyla birlikte fırlayıp karşı duvarda asılı duran yağlı boya tabloyu tuz ile buz etti. Üstüne bir de karabiber ile kimyon ekti. Limonu sıkmak da bana düşmüştü.

Aman Allah’ım, ne yapmıştım ben? Çok sevdiği rahmetlik öğretmen arkadaşından anneme hatıra kalan o nadide menekşenin, ot yığını gibi pul pul saçılmasına mı yanayım; dede yadigârı o milyonluk tablonun yerinde fırtınalar esiyor olmasına mı?

Ya akşam aile meclisinde verilecek hesap; bir dünya itham, hakaret ve nasihatler... Yemek yerine fırça ve azar yeme ihtimali... Yılan gibi günümü çöreklenen bu hâl, ne mantık bırakmıştı bende ne mecal.

Birbirine dolanan elim ayağım, yüreğime de korkuyu dolamıştı. Evde kimse yok iyi ki! Ortalığı süpürmeli hemen. Süpürgeyi arıyorum, bulamıyorum; bulup fişe takıyorum, çalışmıyor. Elektrikler kesilmiş sanırım.

Bir tekme savuruyorum tüm bu olup bitene. Bu esnada döşemeden kıymık parçası saplanıyor başparmağıma. Bir “la havle” çekiyorum sitem makamında. Tersliklerin kavşak noktasında, hatta mezadındayım sanki bugün. Yardım et Allah’ım!

Bir sızı yayılıyor ayağıma. Eğilip bakıyorum, parmağım kan topağı. Dolaptan pamuk ve tentürdiyot alıyorum. Ellerimin titremesine mâni olamıyorum. Biraz fazlaca eğiliyor şişe. Gömleğim boğazına kadar tentürdiyota bulanıyor.

Büyük bir karamsarlığa bürünen gözlerim, dünyayı kıpkırmızı görmeye başlıyor. Sanki bütün dünya kanıyor. Sönmüş bir balon gibi yığılıp kalıyorum koltuğun dibine.

Aradan ne kadar zaman geçmiş bilmiyorum. Gözlerimi açıp etrafıma bakıyorum şaşkın şaşkın. Üç beş saniye sonra ders kitaplarımı fark edince anlıyorum olup bitenleri ve gülümsüyorum.

Yarınki sınava çalışırken uyuyup kalmışım masanın başında. Yaşadığım bu bir çuval terslik de koca bir kâbus imiş meğer. “Çok şükür” deyip doğruluyorum yerimden. Bir bardak soğuk su içiyorum mutfakta.

“Ne yapsam, ne yapsam?” diye düşünürken miktarını günlerdir merak ettiğim kumbaramdaki paraları saymak geliyor aklıma. Keyifle koşuyorum kumbaranın bulunduğu misafir odasına. Tam kapıya uzanmak üzereydim ki...

Kraliçenin Büyükelçisine Şiir

● Osman Selvi

Dosyana işleyip gözlükle çekilmiş resmini, karizma desinler
Mühür basılmadıysa bassınlar da paso versinler, üç beş kuruşa
Kiramen Kâtibin uzun boylu düşünmesin kessin hesabını yalanının
Yakında kokusu çıkar, söyledimdi derim, haklı çıkarım nasılsa

Biz huzur istemiştik, kratos getirdiler demo olarak
Güncellenmemiş eski bir kratos getirdiler, kullanılmıştı
Yedeklerinde köpekleriyle geldiler, uludular uzun uzun
Camide kırk ölüydük, imam daha ölüydü, namlular ölü

Bağdat kasım kasım kasvetliydi, buz kesiyordu güneş
Bulutlar griydi, yeni çıkmıştı kurşun namludan, barut griydi
'Alafortan fonu'* yeni susmuştu, et sıcaktı, pıhtılaşmamıştı kan
Hiroşima'da ölenler için bir keman resitali verilecekti

Hiroşima Allah'ın dağı değil ki düz ova, yıl kırkbeş
Nagazaki'de ne var, yüzbin ölü ve bir de 'küçük oğlan'**
Pozitifini basmışlar, büyükleri korkutuyor her saat
Şimdi savaşlar renkli ya her cinayet ayan beyan

Bir terslik var, kırmızıya çalmış efendilerin yüzü,
Mor etekleri var kadınlarının, mosmor olmuş etekleri
Demeç veriyorlar, kalmamış utanmaları, demos diyorlar
Ne denir bu kahpeliğe, yalnız Perl Harbour orospuları bilir
Hiroşima uzak değil, Nagazaki Bağdat'la kardeş şehir

* Eski silahlarda alev gizleyen yerine kullanılan huni biçiminde eklenti.

Alev örten huni, bir askerlik fıkrasından müllhem.

** 1945 yılında Japonya'ya atılan atom bombalarından birinin adı, little boy

Gâvur Gelmiş

● Zekeriya Çakabey

Mustafa, borazan gibi sesiyle duvar üstünden bağırdı:

“Gâvur geliyor, gâvur geliyor!” Hemen yanı başındaki İbrahim merakla sordu:

“Oğlum gâvur ne?” Mustafa bilgiç bir havaya girerek:

“Sen gâvurun ne olduğunu bilmiyon mu lan İbo?” diye karşılık verdi. İbrahim, mahcup; bilmiyorum dercesine omuzlarını silkti. Aslında Mustafa da gâvurun ne olduğunu bilmiyordu. Kahvenin önünden geçerken muhtarın, bir arkadaşına: “Köyümüze ilk defa bir gâvur gelecek.” dediğini duymuştu o kadar.

Mustafa'nın sesini duyan tam on çocuk hemen duvarın dibinde toplandı. Mustafa hepsinden daha iriydi ve gruba liderlik yapıyordu. Grubun en küçüğü olan İsmet'e Galli lakabını takmıştı. Fazla dikkat çekmediği için istihbarat ve kontrol işlerini ona gördürüyordu. Gruptan sadece Ali eksikti. Galli, Ali'ye “Hemen duvarın dibine gel” diye haber verdi. Duvarın dibi dendiği zaman, Mustafagilin evinin yanı anlaşıyordu. Ali koşarak geldi, soluk soluğa kalmıştı. Mustafa'ya:

“Hayırdır Mustafa, okul saatinde niye toplandık?” diye çıkıştı. Mustafa'nın cevap vermesine zaman kalmadan Galli:

“Gâvur geliyormuş! Gâvur ne ki?” dedi. Hepsi birbirlerinin gözlerine baktılar. Biraz düşündükten sonra Ali:

“Gâvur ne olabilir ki? Bence anama soralım.” dedi.

“Niye ki?” dedi Galli. Ali:

“Anam kafası bozulduğu zaman hep ‘Gâvurun eniği, gâvur oğlu gâvur’ diye bağırır durur. Ne olduğunu bilmeseydi ne desin ki!”

Çocuklar bu fikri beğendiler.

“Yalnız bu çantaları ne yapalım?” diye sordu Galli. Mustafa:

“Çaktırmadan bizim oyunluğa koyalım. Ama hepimiz gitmeyelim, dört kişi yeter. Diğerleri burada beklesin” dedi. Hemen Galli'ye dönerek: “Ortalığı kontrol et, kimse yoksa ayı ıslığı çal!” dedi.

On bir kişi soluklarını tuttu, Galli'nin ışığını bekliyordu. Birkaç dakika sonra ayı ıslığı geldi. Dört kişi duvarların dibine yaslanarak yavaş yavaş ilerlediler. Aligilin evine vardıklarında Ali'nin anası kovayla su dökerek çardağı yıkıyor-

du. Çocuklar sofanın altına saklandı. Ali, babasının evde olmasından korkuyordu. Bu yüzden anasına eliyle bir iki işaret etti, kadın farkına varmadı. Bir iki defa da “Şışt şiişt!” dedi, yine sesini duyuramadı. Bu defa hem uzatarak hem de sesini yükselterek “Şiiiişt, şiiiiiişt” dedi, yok.

Sonra içten gelen bir sesle: “Anaaa! Gız anaaaa!” dedi, olmadı. “Kapandı kulakları!” diye sinirlendi anasına. Bu defa yerden bir taş alarak betonun üstüne attı. “Şak” diye bir ses çıkardı taş. Ali'nin anası doğruldu, taşın nereden geldiğini anlamaya çalışıyordu; o arada Ali yeniden: “Şiiişt!” dedi. Kadın sesin geldiği tarafa bakınca oğlunu gördü:

“Sen gene ağzını mı sürüyon sağda solda, ne geziyon burada?” dedi sinirli bir şekilde. Ali afalladı, önemli bir şey soracağını anlatma telaşıyla:

“Ana, ana gâvur demek, gâvur gâvur?” dedi. Kadın öfkeyle:

“Elinin körü demek!” diye bağırarak elindeki süpürgeyi oğluna fırlattı. Süpürge oğlanın bacaklarını sıyırıp geçti. Arkadaşlarına karşı mahcup olan Ali, ağlamaklı bir sesle:

“Sana adam gibi bir soru soruyok be! Gâvur kime denir?” dedi. Kadının cinleri iyice tepesine çıkmıştı. Etrafına bakındı ve kovayı kapıldığı gibi Ali'nin üstüne yürüdü:

“Senin gibi dersten kaçana gâvur denir.” diye bağırarak kovanın içindeki suyu Ali'nin üstüne doğru serpiverdi. Neye uğradığını şaşırان Ali, sudan çıkmış sığana döndü. Kadın hırsını alamamıştı, boş kovayla Ali'nin peşine düştü. Ali arkadaşlarının yanına gitmeye fırsat bulamadan:

“Duvar dibiiii!” diye bağırarak evden uzaklaştı. Kısa süre sonra duvar dibinde toplanmışlardı. Çocuklar merak içindeydiler. Galli, Ali'ye:

“Ne dedi anan, neymiş gâvur?” diye sordu. Ali başı önünde üzgün bir sesle:

“Duymadınız mı? Bizim gibi okuldan kaçanlara gâvur derlermiş.” dedi. Mustafa güldü:

“Biz okuldan ilk defa mı kaçıyoruz oğlum? Öğretmen de müdür de bize hiç gâvur demedi.” dedi. Hep beraber güldüler.

O ana kadar sessiz kalan Ejder söze karıştı:

“Yahu arkadaşlar, geçen hafta cuma günü anam babama bağırıyordu: ‘Allah'tan da mı korkmuyon Cuma namazına getmez mi adam? Gâvur gimi yattın galdın!’ diye. Babam evde yoksa anama bir soralım.” dedi. Hep beraber “Olur” dedi-

ler. Eve yaklaştıklarında Ejder'in babasını namaz kılariken gördüler. Büyük bir hayal kırıklığı içerisinde gerisin geri kaçtılar duvar dibine.

Mustafa:

"Arkadaşlar, gâvuru başka duyan var mı?" dedi.

Galli:

"Vallahi sünnet ettirecekleri zaman kaçmıştım da abim beni yakalayıp iyi bir dövmüştü. Demişti ki: 'Sünnet olmayıp da gâvur mu olacan?'"

Mustafa:

"O zaman ona ben sorabilirim. Abin beni çok sever. Ben bir koşu gidip geleyim." dedi. Beş on dakika sonra Mustafa oflayarak geldi. Galli'nin abisini evde bulamamıştı.

İlk defa konuşan Remzi:

"Yahu arkadaşlar şu Süleyman emmi bir kamyon aldı ya." Herkes bakışlarını Remzi'ye çevirerek "Eeee!" dediler,

"Kurbanın kanından arabanın tekerine çalar-ken dedi ki: 'Şu gâvura bak, ne güzel yapmış.'" Gallii yeniden ileriye atıldı:

"Ona soralım o zaman."

"Manyak!" dedi Ejder, "Dünyadan haberin yok, Süleyman emmi Umre'ye getti."

Galli durdu:

"Araba da getmedi ya!"

Hepsi birden arabayı incelemeye koştular. Mustafa:

"Herkes bulduğu yazıyı yüksek sesle okusun." dedi. İlk ses Remzi'den geldi:

"Man yazıyor"

"Başka?"

"Altında da diesel yazıyor."

Ardından Ali'nin sesi duyuldu:

"Lassa yazıyor."

Mustafa:

"Gâvur falan yazan yer var mı?"

"Yok yok"

Galli'nin sesi yükseldi:

"Dünya'da Man, ahirette iman yazılı."

Mustafa gülerek:

"Ulan oğlum, o sözler dedeme ait." dedi.

Son ses Ejder'dendi:

"Bir de maşallah var alnının çatında!"

"Ulan oğlum siz adam olmazsınız!" dedi Galli "O söz de anamın sözü."

Çocuklar burada da umduklarını bulamamışlardı.

"Yürüyün!" dedi Mustafa "Galli sen okulun yan yolunu kontrol et! Öğretmene falan enselenmeyelim. Kimse yoksa ıslık çal. Okulu iki yüz metre geçince hep beraber bağıracamız 'Gâvur gelmiş!'"

diye". Hemen sıçradı Galli, çok geçmeden ıslık sesi geldi.

"Bir, iki, üç... Koşun!" dedi Mustafa. Herkes var gücüyle koşuyordu. Dedikleri yere geldiklerinde soluk soluğa kalmışlardı. Beş dakika kadar soluklandılar. Sonra yine Mustafa'nın komutuyla: "Gâvur gelmiş, gâvur gelmiş, gâvur gelmiş!" diye tempo tutarak ilerlemeye başladılar. Grup gittikçe kalabalıklaşıyordu. Yirmi, otuz, kırk, elli çocuk... Çocuklara gençler de katıldı, grup daha da kalabalıklaştı.

"Gâvur gelmiş, gâvur gelmiş!" sesleri yeri göğü inletiyordu. Etraftakiler kalabalığı seyrediyordu. Bu sırada bir kadın başka bir kadına sordu:

"Bacım gâvur nereye gelmiş?" Yaşlı olan soruya soruyla karşılık verdi:

"Az mı çektik bunlardan, gene mi gelmiş bata-sıcalar?"

Kulağı az duyan bir ihtiyar, yanındaki gence sordu:

"Oğlum savaşı mı başladı yoksa?"

Gruptakiler meydana vardıklarında köylülerin halka olmuş halde bir yere baktıklarını gördüler. Mustafa, Galli, Ejder ve Remzi kalabalığın arasından sıyrılıp en öne geldiler. Galli yanında duran birine:

"Abi nerede gâvur?" diye sordu. Orta yaşlı adam:

"Oğlum görmüyon mu ortada duruyor işte, kör mü gözün?" dedi.

Galli ortaya baktığında sarı saçlı, kısa kollu, kısa pantolonlu bir adam gördü. Adamın sırtında çanta, elinde bir makine... İki de bir makineyi köylülere çevirip çıt diye bir düğmeye basıyordu.

Galli şaşkındı:

"Abi" dedi "O da bizim gibi adam!"

Galli bu defa da Mustafa'ya döndü:

"İyi güzel de erkeğin bacakları çıplak olur mu? Ne kadar ayıp!" Remzi:

"Galli bu aynı bizim öğretmene benziyor. Kuşadası'ndan bizim köye geldiğinde onun da kıyafetleri tıpkı bu gâvur gibiydi!" Galli:

"Bizim öğretmen de mi gâvur yoksa?" demişti ki sol kulağında bir acı hissetti. Can acısıyla arkasına döndüğünde kulağını çekenin öğretmen olduğunu gördü. Öğretmen diğer eliyle de Mustafa'nın kulağını yakalamıştı. Kalabalığın bakışları gâvurun üzerinden kulakları çekilen öğrencilere çevrilmişti. Öğretmen:

"Sizi gidi keratalar, bu yaşta okuldan kaçarsınız ha! Düşün önüme kimmiş gâvur okulda gösterim ben size." derken kalabalık alkış tutuyordu.

Kadrolu Muhtar/on yedi (Son)

● Mehmet Pektaş

Çok şükür koronayı atlattım. Köyde de yeni vaka görülmeyince karantina kalktı. Eskisi gibi olmasa da hayat normale dönmeye başladı. Korona yüzünden intikam planımız sekteye uğramış, Serkan memleketine dönmek zorunda kalmıştı. Aslını sorarsanız ben intikamdan falan vazgeçmişim, artık işime gücüme bakmak istiyordum. Fakat Serkan, köye gelmek için çok hevesliydi, beni sabah akşam arıyordu. “Köyde virüs çıktı.” desem de laf anlatamıyordum. Onun yönlendirmesi üzerine gönüllü gönülsüz Çullu Yusuf’la Lap Osman’ın yanına gittim, define konusunu açtım. Onların da hevesi kaçmıştı. Durumu Serkan’a anlatıp “Bu oyunu burada bıkalım.” dedim hiç orali olmadı.

Birkaç gün sonra Serkan bizim köydeydi. Yusuf’la Osman’ı çağırttı. Yanında getirdiği dedektörü gösterdi, ballandıra ballandıra anlattı. “Defineyi bu cihazla elimle koymuş gibi bulacağım. Vazgeçen varsa vazgeçsin, defineyi bulduktan sonra gönül koymayın.” dedi. Serkan’ın konuşmasından ben bile etkilendim. Biraz daha konuşsa gerçekten define var zannedecektim. Bizimkilerin eski hevesleri yerine geldi. Hemen o akşam kazıya gitmek istiyorlardı. Serkan cihazın şarjının olmadığını bahane edip kazıyı bir sonraki güne erteledi. Onlar gidince Serkan’la kafa kafaya verip planımızı gözden geçirdik. Akşam el ayak çekildikten sonra yola düştük, İncirlik dediğimiz yere vardık. Serkan’ın yanında getirdiği küpü güzelce gömdük. Toprağın kazıldığı belli bile değildi. Kimseye görünmeden oradan uzaklaştık.

Ertesi gün aynı yere hep birlikte gittik. Serkan cihazı etrafta gezdirmeye başladı. Cihaz bir yerde öttü. Sevinçten birbirimize sarıldık. Yusuf ve Osman iştahla kazmaya başladılar. Epeyce kazdıktan sonra Serkan cihazı çukura tuttu. Bu defa ses gelmiyordu. Şaşırmıştık. Meğer cihaz hileliymiş düğmeye bastıkça ötüyormuş. Serkan bu şekilde üç beş çukur kazdırdı. Yusuf’la Osman çok yorulmuştu. Emeklerinin boşa gittiğini, cihazın işe yaramadığını düşünüyorlardı. Serkan da tam bunu istiyordu. Bu defa küpü gömdüğümüz yere doğru yöneldi. Cihaz orada da öttü. Bizimkiler kazanmak istemedi. Serkan bana döndü, birlikte kazanmayı teklif etti. Ben de biraz nazlanıp kazmaya sarıldım. Küpe ulaştığımızda Serkan: “Bulduk, bulduk” diye bağırdı. Yusuf’la Osman uyukladıkları yerden sıçrayıp yanımıza geldiler. Serkan, kollarını gererek onları uzaklaştırdı. “Bu gömü sahipli yaklaşmayın, çarpılırsınız.” dedi. Küpe doğru okuyup üflemeğe başladı. Etraftan birilerini kovalar gibi garip hareketler yaptı.

Sonra usulca küpü olduğu yerden çıkardı. Sevinçten havalara uçuyorduk. Küpün içinden altın renkli küçük bir heykelcik çıktı. Serkan bunu sarıp sarmalayıp koynuna soktu. Köye doğru koşar adım yola çıktık. Çullu Yusuf:

“Biraz da ben taşıyayım.” dedi. Serkan:

“Olmaz kırarsın.” dedi. Biraz sonra aynı teklif Lap Osman’dan geldi. Serkan’ın cevabı yine aynıydı. Bizim eve gelince bir odaya çekilip konuşmaya başladık. Çullu Yusuf ve Lap Osman şunu alırsız, bunu alırsız diye pek çok şey saydılar. Ben de bir an için elimizdeki heykelin gerçek olduğunu düşündüm. İstanbul’dan villa, Bodrum’dan yazlık ve son model bir araba alacağımı söyledim. Hayal etmesi bile güzeldi. Serkan:

“Defineyi bulduk bulmasına ama bunu satmak öyle sandığımız kadar kolay değil. Müşteri bulamazsak bir işe yaramaz. Ben Türkiye’deki alıcıları iyi tanırım. Bunu ancak yurtdışından birine satabiliriz. Piyasada alıcı gibi dolaşanların çoğu polis. Alıcı bulmadan defineyi yanımızda götürsek yolda yakalanırsız, bizi de hapse atarlar.” dedi. Osman hayal kırıklığı içinde:

“Ne yapacağız peki?” dedi. Serkan:

“Ben gideyim. Bir alıcı bulayım, bağlantıyı yapayım. Adamı getireyim burada teslim edip paramızı alalım. Yerimizi öğrenir başka yerde teslim edelim dersiniz başka yerde teslim ederiz. Ama şimdi bu heykeli alıp pazara domates satmaya gider gibi götürür, bizde tarihi eser var dersek yakalanırsız. Heykel gittiği gibi hayatımız da kayar.” dedi. Serkan çok haklıydı. Hepimizin aklı yatmıştı. Serkan gidip bir alıcı bulacaktı. Fakat ortada bir mesele vardı. Serkan lafı aslında oraya getirmek istiyordu:

“Bu işte insanın babasına bile güvenmesi hatadır. Şurada birbirimizi tanıdık ama para işine girince şeytan da girer. Ben gidince siz bu heykeli satarsanız ben ne yapacağım?” dedi. Yusuf’la Osman yeminler etti, yapmayız etmeyiz, diye. Tabii Serkan ikna olmadı:

“O zaman hep birlikte gidelim, heykel burada kalsın.” dedi. Onu da bizimkiler kabul etmedi. Serkan bu defa:

“Size güvenirim güvenmesine ama bana teminat olarak bir miktar para vereceksiniz.” dedi. Osman, önce Yusuf’a sonra bana baktı:

“Doğru söylüyor, dedi. Birer ikişer verelim.” Yusuf parmaklarıyla bir hesap yaptı:

“Beş bin verelim üçümüz.” dedi. Serkan kızdı, masadan kalkacak oldu:

“Dalga mı geçiyorsunuz benimle? Bunu satarsak en aşağı onar milyon para alacaksınız. Bana teklif ettiğiniz paraya bakın. Götürür müzeye bağışlarım daha iyi.” dedi. Onu tekrar masaya oturttuk. Osman bu defa:

“Beş bini yol parası et. Üçümüz de sana açık senet verelim.” dedi. Serkan onu da kabul etmedi.

“Ben müşteri bulmak için kim bilir kaç ülkeye gideceğim? Ayrıca müşteriler hep lüks mekânlarda, lüks otellerde bulunur. Oralara gidip çıkmam için beş bin yetmez.” dedi. Sonunda adam başı iki yüz beşer bin lira vermeyi kabul ettik. Bu para heykeli sattıktan sonra hesaptan düşülecekti. Kimsede bu kadar para yoktu. Ama kaz gelecek yerden tavuk esirgemek olmazdı. Bizimkiler tarlalarını satıp parayı toplayacaklardı. Diğer sorun heykelin satılincaya kadar kimde kalacağı idi. Ben:

“Arkadaşlar bu büyük sorumluluk. Sizde kalsın.” dedim. Çullu Yusuf hemen atladı:

“Tamam bende kalsın.” Lap Osman:

“Hayır bende kalsın.” dedi. İkisinin evleri yan yana olduğundan bir gün birinde bir gün birinde kalmasına karar verdik. Sonradan bir günü az bulduk, süreyi birer haftaya çıkardık. Biri heykel nöbeti tutarken diğeri günlük olarak onu kontrol edecekti. Kura çektik, ilk olarak heykel Çullu Yusuf’ta kalacaktı.

Köye döndük, heykeli Çullu Yusuf teslim alıp evine götürdü. Serkan’la bizim eve çıktık:

“İşin sonuna geldik muhtarım. Ben çok sevdim seni. İyi bir insansın.” dedi.

“Ben de seni sevdim Serkan. Sen de çok iyisin.” dedim. Yüzünde acı bir gülümseme belirdi, ardından derin bir nefes aldı:

“Eksik olma be muhtarım!” dedi. Camın kenarına gidip uzaklara daldı, sonra bir şey hatırlamış gibi:

“Çok samimi durmayalım. Ben gittikten sonra köylü senin başına ekşimesin. Mahmut benim evde kal diye ısrar ediyor, birkaç gün de onda kalayım.” dedi. Haklıydı. Bütün bu işler benim başıma kalırsa köyde barınamazdım. Para mevzusu da aklımı karıştırmıştı:

“Gerçekten alacak mısın bu parayı?” dedim.

“Senin bunlardan ne kadar alacağın var?” dedi. Hesap ettim bugünün parasıyla on beş bin kadardı. Serkan, benim paramı kurtaracağını, fazlasını almayacağını söyledi.

“Çok mu ileri gittik acaba? Adamlar tarlalarını satacak.” dedim.

“Artık geri dönüş yok. Sen ne olursa olsun bu işleri önceden planladığımızı söyleme. Soran olursa hisse düşen parayı bana verdin. Tamam mı?” dedi.

“Tamam, merak etme.” dedim. Serkan bana sarıldıktan sonra dışarı çıktı.

Defineyi bulmamızın üzerinden bir hafta geçtikten sonra Mahmut ve Serkan benim yanıma geldi. Mahmut:

“Muhtarım arabanın anahtarını ver de Serkan’ı ilçeye bırakıp geleyim.” dedi. Önce Serkan’ı kendim götürmeyi düşündüm, sonra vazgeçtim. Onunla en son görülen kişi olmak istemiyordum. Yarın öbür gün: “Sen getirdin, sen götürdün.” deyip yaşananları benden bilebilirlerdi.

Aşağı indim, Serkan’la vedalaşıp anahtarı Mahmut’a verdim. Onlar gittikten sonra tekrar eve çıkmadım, kahveye doğru yürüdüm. Yolda Cin Ali ile karşılaştık. Şaşırdım. Ona Serkan’ın gittiğini haber vermemiştim daha:

“Cin Ali sen ne zaman geldin? Serkan daha şimdi gitti. Birazdan sana haber verecektim.” dedim. Cin Ali bitkindi. Koluma girdi, birlikte yürüdük. Bana Serkan’la anlaştığını söyledi. Serkan, Tırı Mahmut’la Cin Ali’ye haber göndermiş. “Çabuk gelsin, gelmezse kendi bilir.” demiş. Cin Ali evvelsi gün kuzu kuzu gelmiş. Serkan, tehditle şantajla ondan yüz bin lira istemiş. Cin Ali, evde altın, inci ne varsa toplamış, gece vakti birkaç kişinin kapısını çalıp parayı denkleştirmiş. Bir şey diyemedim ama burnuma çok kötü kokular geldi.

Aradan birkaç hafta geçti, ne gelen vardı ne giden. Yusuf’la Osman yanıma geldi. “Serkan’a ulaşamıyoruz. Bu işte bir bit yeniği var.” diyorlardı. Ben de onlarla birlikte kara kara düşünüyordum. Bir gün Tırı Mahmut kapıyı çaldı:

“Serkan’la görüşüyor musun?” dedi.

“Gittikten sonra bir daha hiç görüşmedik.” dedim. Morali çok bozuktu. Sonradan anladım ki Serkan, yurt dışına gidip semer satışı için bağlantı kuracağım diyerek Mahmut’tan da yetmiş bin lira istemiş. Arabaya atlayıp ilçeye vardım. Serkan’ın arkadaşı Bekir’i buldum:

“Serkan’a ulaşamıyorum, telefonu mu değişti?” dedim. Bekir birden parladı:

“Bana lafını etme o şerefsizin!” dedi. Serkan, Bekir’den de bir ay sonra gönderirim deyip atmış bin lira almış.

“Yoksa sen de mi para kaptırdın ona?” dedi.

“Hiç sorma!” dedim. Köye döndükten sonra kimsese bir şey demedim. Tırı Mahmut’un, Çullu Yusuf’un, Lap Osman’ın Cin Ali’nin hali perişandı. Çil Hasan aklını oynatır gibi olmuş tarlada yatıp kalkıyordu.

Bir akşam kahvede haberleri izlerken spiker “Çe-

şitli kılıklara girerek insanları kandıran azılı dolandırıcı yakalandı.” dedi. Bir de baktık ki bizim Serkan. Tırı Mahmut Serkan’ı görünce ayağa kalkıp sunturlu bir küfür savurdu. Efe Kazım:

“Yahu sesini açın şu televizyonun.” dedi. Televizyonun sesi sonuna kadar açıldı. “Lüks mekânlarda kendisini zengin iş adamı olarak tanıtan Serkan K. son işinde yakayı ele verdi. İstanbul polisinin yaptığı başarılı operasyonla bir rezidansta yakalanan dolandırıcı görüntüsünü almaya çalışan gazetecilere saldırdı. Zanlı adliyedeki işlemlerinin ardından cezaevine gönderildi.”

Çullu Yusuf ve Lap Osman, heykelden bir ortak eksildi diye seviniyorlardı. Ama ortada büyük bir sorun vardı: Bu heykeli kime satacaktık? Üçümüz oturup konuştuk. “Hakkımdan vazgeçtim arkadaşlar.” deyip aradan çekilsem bu defa benden şüpheleneceklerdi. İster istemez onlarla birlikte hareket etmek zorunda kaldım. El altından yaptığımız araştırmalar sonunda devletin tarihi eserleri bedeliyle aldığını öğrendik. Bizimkilerin keyfi yerine geldi. Vakit kaybetmeden müzenin yolunu tuttuk. Müzede heykelin beş para etmediği anlaşıldı. Yusuf’la Osman’ın adeta dünya başına yıkılmıştı. Böyle bir oyuna alet olduğum için ben de çok üzgündüm. Elimizde heykelle müzeden çıkıp Serkan’ı şikâyet etmek için yolun karşısındaki emniyet müdürlüğüne yöneldik. Emniyetin önünde bizi Cin Ali ile Tırı Mahmut karşıladı. Biz daha bir şey demeden Cin Ali ağlamaklı konuştu:

“Serkan’ı şikâyete gidiyorsanız hiç yorulmayın, polis verdiğiniz paraların üstüne bir bardak soğuk su için, dedi.” Başımız önde hep birlikte emniyetin önündeki kaldırıma sıralandık. Ölüm sessizliğini Mahmut bozdu:

“Muhtar, kalk şu marketten birer su al gel, yediğimiz kazıkların üstüne içelim. Soğuk olsun.” dedi. Benim de dilim damağım kurumuştu. Yerimden kalktım, bir adım atmadan Osman:

“Benimki ayrı olsun.” dedi. Yusuf:

“Benimki kola, yanına da püskevit...” Mahmut:

“Birer de dondurma al gitmişken.” Osman:

“Bana bir cigara...” Cin Ali:

“Benimki iki paket olsun.” Arkama döndüm, bizimkilerin yüzlerine baktım, gülssem mi ağlasam mı bilemedim.

“Marketi komple alayım isterseniz.” dedim. Tırı Mahmut sırtarak:

“Muhtar Ramazan, kim dedi sana muhtar ol diye? Madem muhtarsın bu kadarına da katlanacaksınız.” dedi. Mahmut bu halde bile beni güldürmüştü.

“Namım yeter be! Kalkın haydi önce size bir ziyafet çeyim, soğuk suyu yemeğin üstüne içeriz.” dedim. Kollarımızı birbirimizin omzuna atıp lokantaya doğru yürümeye başladık.

Kaynana Gelin

● Hilmi Kınalı

Bu zamanda kaynana gelin arasında ince çizgi

Dinle beni ey kaynana
Devir döndü bileceksin
Aldım oğlunu koynuma
“Öl” der isem öleceksin

Kalkacaksın sabahları
Tıkırdatma kapıları
Bardakları tabakları
Cifleyerek sileceksin

Cevap verme sen sözüme
Heves miyim pis yüzüne
Çocuklarımın yüzüne
Her zaman da güleceksin

Misafirler gelir iken
Tüyeceksin hemen evden
Biz kahveyi yudumlarken
Gece eve geleceksin

Biz oynarız okey poker
Türkü söyler zılgıt çeker
Kahve ile tütün içer
Gözlerinle göreceksin

Kınalı değişti zaman
Gelinlerden çıkar ferman
Kaynana hallerin yaman
Sanma ki ne güleceksin

İster İnanın İster İnanmayın Şaşırın Böylece Kalın!

● Mehmet Aluç

Sevgili okuyucularımız bugün size ilginç bir olayı duyuracağım. Siz de bizim gibi şoke olacak ve buna ister istemez, kulp takanlara güleceksiniz. Bir insan adından başka bir lakapla anılır lakin bu anlatacağımız olaydaki vatandaşımızın birçok lakabı var, bu lakaplar ona yaşadığı değişik olaylardan sonra takılmış.

“Sayın Yaşar Bey ilk önce size neden “at hırsızı” adını taktıklarını öğrenebilir miyiz?”

“Teşekkür ederim. Öncelikle benim başıma gelen pişmiş tavuğun başına gelmedi. Ben kendimle barışığım, lakin yaşadığım olaylar nedeniyle insanlarla barışık olmama engel var. Kim dünyaya sevgi ile bakmak istemez? Benden başkasını bulamadım benden fazla sevenine rast gelemedim. Kim hayatı keyifle yaşamak istemez? Benden başkasına denk gelmedim. Bu soruların yanıtları sanırım sağlıklı insanlar için benzer değil. Kim istemez ki? Evet, kim istemez ki? Ancak unuttuğumuz ya da atladığımız bir şey var ki... Bazı insanların hayatı bu şekilde yaşama şansı diğerlerinden daha az. O kişi de benim. Gelelim meselenin aslına. İnsanı doğayı hayvanları severim. Onlar da beni sever. Atları severim, siyah bir tayım var; gözüm gibi bakarım. Rüstem Ağa'nın da atları var; bakımsızdır. Yolum düştükçe o tarafa doğru, atlarını ziyaret eder, elimle şeker havuç veririm. İlk başlarda buna izin veren Rüstem Ağa, bana alışan atların ilgisinden uyuz olmaya, beni kıskanmaya başladı.

Günlerden bir gün elimle beyaz küheylana şeker ve havuç verdikten sonra arkamı dönerek eve doğru gidiyorum. Bir müddet sonra beyaz küheylan, sen kapıyı kır arkama düş gel. Haberim yok. Ben ahırda siyah küheylanımı sevdiğimden, önüne üç beş günlük yemini fazla fazla verdikten sonra arka kapıdan çıktım. Sen gel ön kapıdan ahıra gir, benim siyah küheylanla beraber yem ye, yandaki boş yemliğe yerleş. Benim de tarlada iki günlük işim var bu arada ahıra uğramadım.

Köyde bir telaş var. Rüstem Ağa'nın beyaz tayı kayıp. Kendi kendime “Olacağı zaten buydu, atı

bakımsız yemsiz bırakırsan olacağı bu.” diye kulak arkası yaptım. Tarlada çalışıyorum öğlen sıcağı. Karşıda önce Rüstem Ağa sonra köylüler belirdi, heyecanla telaşla yaklaştılar. Rüstem Ağa kızgın. Elindeki kamçıyı öfkeyle yerlere vurarak:

“Sen utanmıyor musun bre, benim atımı çalmaktan? Seni gidi adi hırsız?” dedi.

Şaşırdım.

“Bana mı diyorsun?”

“Senden başka kime diyebilirim?”

“Nerenden uyduruyorsun Rüstem Ağa?”

“Bana ağa deme artık.”

“Neden acaba?”

“Küheylanımı çalmadan önce düşünecektin bunu.”

“Ne çalması? Beni herkes tanır sen de tanır-sın.”

Baktım ahalinin hâline bunu destekler bir hâli yoktu, bir yerde yanlılık vardı.

“Köylüler benim atı senin ahırda görmüş, bana haber verdiler geldim ve gözlerimle gördüm.”

“Benim ahırda olabilir de ben çalmadım, atın kendisi gelmiştir. Çaldığımı gören olmuş mu?”

Herkes başını öne eğdi ses yok.

“Bak gören olmamış, şahidin de yok.”

“Öyle ise nasıl geldi?”

“İstersen atına sor.”

“Ben atıma değil sen at hırsızına soruyorum.”

“Öyle ise o zavallının yerine ben cevap vereyim. Aç bıraktığından, sevmediğinden, altına saman dökmeyerek kuru yerde tuttuğundan, ilgisiz alakasız olduğundan, benim gibi onu seven, elleriyle besleyen birisinin yanına kaçmış belli ki.” dedim. Ahali kahkahalarla gülmeye başladı. Rüstem Ağa küçüldükçe yerin dibine girdi. İşte o günden sonra adım lakabım “at hırsızı” kaldı. Daha bu ilk olanı.

Öyle ise onları da diğer yazımızda öğrenelim.

Yeni Bir Dünya

●Erhan Tığlı

Yeni bir dünya yaptım anneciđim
Çarşıdan alıverdiğin boyalı kalemlerle
Kırmızıyı koymadım dünyamın içine
Kan rengini andırıyor diye
Vuruşan savaşan amcaları, ağabeyleri de...

Yeni bir dünya yarattım anneciđim
Çarşıdan alıverdiğin sulu boylarla
Maviliklerle bezedim gökyüzünü
Almadım tek bir bulutu bile
Pembeye boyadım yeryüzünü
Ağaçlarım zaten yemyeşil...

Yeni bir dünya çizdim anneciđim
Çarşıdan alıverdiğin yağlı boylarla
Sarı, siyah renkleri hiç almadım elime
Hastalığı, yası gösteriyor diye.
Attım kini, nefreti, savaşı çöpe
Sevgi ve barış yükledim resmime

Müftü Bey

●Aslan Avşarbey (Mülki)

*-Keremeti kendinden menkul birinin herzeleri hakkında
konunun uzmanı olarak Müftü Bey'den görüş talebidir.-*

Bir سوالim vardır cevap ver hele
Koparıp da din adına velvele
Onu bunu tekfir eden hergele
Bu yetkiyi haiz midir Müftü Bey?

Çıkar için her kılığa giriyor
Her günahı ona mubah görüyor
Hangi hakla bu fetvayı veriyor
İmam mıdır, vaiz midir Müftü Bey?

İlah diye maddiyata tapan o
Ballı işte ihaleyi kapan o
Para satıp tefecilik yapan o
Konu rant mı, faiz midir Müftü Bey?

Havalı bir sıfat bulmuş kendine
Zararı var hem topluma hem dine
Mülkî bir gün düşürürse punduna
Dövse şunu caiz midir Müftü Bey?

Bir Gıslavet Bile Alan Olmadı*

● Osman Gazi Turaç

Neçe yalın ayak baş açık gezdim
Yüzüme bir kere gülen olmadı
Aylarca yıllarca canımdan bezdim
Bir Gıslavet bile alan olmadı

Fakir fukaralık belimi büktü
Gidip hal bilmeze içini döktü
Asfalta varmadan çamura çöktü
Bir kez kurtarmaya gelen olmadı

Yirmi yıl dolaştım topuğum yarık
Babama yalvardım almadı çarık
Bilirim dünyada suçum kabarık
Kadir kıymetimi bilen olmadı

Önce oğlak yaydım ardından dana
Boz eşşekle bir olur mu kadana
Öküz gibi çok koşuldum sabana
Ağladım gözyaşım silen olmadı

Bir elim baltada biri nacakta
Kış boyunca ısınmadım ocakta
Yazın ekin biçtim sarı sıcakta
Harman kaldırmaya gelen olmadı

Açınca avcumu göklere açtım
Ne işten yoruldu ne işten kaçtım
Gönül tarlasına tohumlar saçtım
Benimle ekmeğin bölen olmadı

Ne paralı oldum ne gücüm yetti
Yayan yürümekten takatim bitti
Yarenim olmadı yarım terk etti
Aklımda kırk türlü plan olmadı

Ne adım bilinir ne yerim belli
Aklımı oynattı bir dudu dilli
İmdada yetişti Hotto Pirelli
Sözümde katıksız yalan olmadı

Rastlamadım gitti sözün erine
Bu şiiri yazdım reklam yerine
Alırsam Hotto'yu vermem birine
Müjdeyle kapımı çalan olmadı.

Turaç'a da deli gönül turaça
Bağlandığın yeter artık haraca
Gönlümde yayılır iki karaca
Aklımı ikiye dilen dolmadı

*Bu şiir, bir çift Hotto karşılığında reklam olarak yazılmıştır.